

Învățat sau convins

Un om este învățat, poate chiar acceptă *învățătura* că este un păcătos, dar ajunge la convingerea păcătoșeniei sale numai atunci când se ocupă serios de această întrebare, dând loc în inima lui lucrării lui Dumnezeu. Un păcătos *convins* de vina sa nu numai că aude, ci și *vede* că este pierdut. Pentru un astfel de om, cuvântul crucii are *valoare*, deoarece acesta vorbește despre ispășirea vinovăției și despre Cel care, ca Locțiitor al celor pierduți, a purtat judecata lui Dumnezeu asupra vinovăției și păcatului.

Mulți oameni *știu* că sunt păcătoși și că Isus Hristos a venit în lume pentru a-i mântui pe păcătoși, dar, cu această cunoaștere, se pierd pentru eternitate, pentru că au învățat aceasta, *fără* însă să se lase convinși. Și convingerea nu a fost câștigată, pentru că nu au putut să-și aloce timp pentru problema mântuirii sufletului lor sau pentru că nu au *vrut* să se lase convinși de ceea ce depășea *înțelegerea* lor, sau poate și pentru că le era incomod (conștiința lor le mărturisește aceasta) să aprofundeze această problemă serioasă. Astfel, în ciuda tuturor învățăturilor și a cunoașterii exacte a veștii bune despre Isus, nenumărați oameni se pierd. Poate că mulți dintre ei au cunoscut calea vieții încă din copilărie și au fost învățați de părinți evlavioși și învățători tot ce era necesar. Un gând serios pentru toți cei care încă nu au ajuns la o *convingere* reală în această privință!

Dar și pentru credinciosul, care este sigur de mântuirea sa de mai mult sau mai puțin timp, este important să facă distincția între a fi învățat și a fi convins, pentru că pentru el are valoare practică numai ceea ce a devenit proprietatea sa din convingerea inimii. Apostolul Pavel îi scrie lui Timotei: „Dat tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ești *pe deplin convins*” (2 Timotei 3.14).

Este cunoscut faptul că aceste cuvinte sunt folosite uneori pentru a justifica o poziție contrară Scripturii, în care se află cineva ca urmare a unei învățături greșite. Pentru a se justifica, se face referire la cuvintele: „Dat tu rămâi în cele ce ai învățat”, omițând a doua jumătate a frazei. Dar nu trădează o mare lipsă de sinceritate faptul că o persoană acționează împotriva unei convingeri interioare poate mai bune, doar pentru că așa a fost învățată sau pentru că acea cale i se pare poate mai plăcută? Dar tocmai prin aceasta devine chiar o faptă condamnată încercarea de a acoperi o astfel de acțiune cu Cuvântul lui Dumnezeu sau citarea *incompletă* a unui verset din Scriptură în acest scop. Sfânta Scriptură se referă la „ceea ce *ai învățat*”, dar adaugă și „de care ești *pe deplin convins*”, iar baza convingerii nu poate fi capacitatea mai mare sau mai mică de discernământ a fiecăruia, ci doar condiția: „deoarece știi *de la cine ai învățat*”.

Pe baza acestui cuvânt, două întrebări par a merita să fie luate în considerare și să primească un răspuns sincer de către fiecare credincios. Acestea sunt: 1) Ceea ce am învățat este o convingere din inimă, a devenit proprietatea mea? și 2) Pe ce se bazează convingerea mea? În mod deosebit, tuturor credincioșilor mai tineri, care au fost învățați încă din copilărie despre planul și calea mântuirii lui Dumnezeu, precum și despre poziția copiilor lui Dumnezeu și alte rezultate ale jertfei Domnului nostru Isus, li se recomandă să ia în considerare aceste întrebări. În acest context, să ne amintim cuvintele poetului: „Ceea ce ai moștenit de la părinții tăi, *dobândește-l* pentru a-l poseda”.

De-a lungul timpului, exemplul și învățăturile oamenilor credincioși și temători de Dumnezeu au avut o influență mare, dar ele nu au putut și nu pot produce ceea ce poate fi produs numai

prin convingerea personală. Un exemplu în acest sens este istoria împăratului Ioas. Citim despre aceasta: „Ioas a făcut ce era drept în ochii DOMNULUI *în toate zilele* în care l-a învățat preotul Iehoiada” (2 Împărați 12.2). După moartea lui Iehoiada, însă, el s-a lăsat influențat de alții și a ajuns să-l omoare pe fiul credinciosului său învățător, pentru că acesta, în credințioșia sa față de DOMNUL, a mărturisit împotriva idolatriei care luase amploare. Dacă împăratul *însuși* ar fi avut o convingere bine întemeiată, ar fi respectat învățăturile credinciosului preot Iehoiada și după moartea acestuia (citește 2 Cronici 24).

Deci, este important ca *fiecare* să ajungă la o convingere clară. Ce este o convingere? Scriptura spune: „*Credința* este o convingere despre lucrurile nevăzute” (Evrei 11.1). Un om poate fi învățat și cultivat și totuși să nu aibă o convingere corespunzătoare. Poate că aceasta sună prea exagerat. Dar nu ne învață oare experiența că mulți dintre cei care au mărturisit odată că aparțin Domnului Isus și care la început au dat naștere la speranțe frumoase, au renunțat curând la toate? Și de ce s-a întâmplat aceasta? Pentru că lucrarea din sufletul lor nu a fost suficient de profundă, pentru că le-a lipsit o *convingere* suficientă. — Nu sunt oare și *exercițiile* copiilor lui Dumnezeu, care au fost numite pe bună dreptate „ore de meditații”, ocazii în care lipsa unei convingeri fundamentate (într-un sens sau altul) trebuie compensată? Poate că se poate chiar întreba: Există oare vreun exercițiu aici, pe pământ, care să nu se datoreze în cele din urmă unei astfel de lipse și care să servească tocmai la eliminarea acestei lipse? (Desigur, nu mă gândesc acum la încercările pe care Dumnezeu le face, ca în cazul jertfei lui Isaac, pentru a testa credința și ascultarea.)

„Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Lui.” Acesta este un cuvânt prețios. Fericită este inima care este pătrunsă de convingerea: El mă cunoaște ca fiind proprietatea Lui; El mă cunoaște așa cum sunt și El mă iubește. Inima este fericită în conștientizarea că ea îi aparține în *întregime*, că este în *întregime* a Lui, și nu dorește nimic altceva.

Dacă apostolul i-a adresat deja în *acea* vreme lui Timotei, credinciosul și încercatul, cuvintele: „Dat tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ești pe deplin convins”, cât de potrivit și de necesar este *astăzi* pentru noi să le luăm în seamă! Până acum, niciunul dintre noi nu a dus lipsă de ocazii de a *învăța*, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu este la dispoziția tuturor. În plus, Domnul, în grija Sa credincioasă, ne-a dăruit multă hrană bună și sănătoasă în scrierile martorilor vechi și binecuvântați. De asemenea, avem ocazia să ascultăm și să învățăm în adunările de propovăduire a Cuvântului. Dar cum profităm de ocaziile oferite? Fără nevoie, cea mai bună hrană nu are valoare pentru noi, pentru că: „Sufletul sâțul calcă în picioare fagurele de miere” [Proverbele 27.7]. Dar cuvântul auzit sau citit poate rămâne inutil dacă întâlnește o inimă asemănătoare cu cea a poporului Israel, despre care este scris: „Cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit, nefiind amestecat cu credință în cei care au auzit” (Evrei 4.2). Israelii văzuseră mâna puternică și brațul întins al Dumnezeului lor la Marea Roșie; gustaseră bunătatea și harul DOMNULUI, care le oferise apă din stâncă și pâine din cer. „Dar cuvântul, pe care l-au auzit”, nu le-a fost de folos, pentru că nu au *crezut*. Deci, acest popor a fost învățat chiar prin *vedere*, a primit binecuvântări și mustrări *vizibile* și totuși nu a crezut; inima a rămas neatinsă, conștiința nu a fost convinsă. „Ei au văzut lucrările Mele timp de patruzeci de ani”, spune acuzând Păstorul credincios al lui Israel în fața unei astfel de necredințe. Și „fără credință este imposibil să fii plăcut lui Dumnezeu” [Evrei 11.6]. Acest fapt este grav pentru noi, care avem atât de multe ocazii de a învăța.

Păcătosul, care vine la Isus, primește iertare și pace. Cuvântul lui Dumnezeu i-a atins *inima* și *conștiința*: el s-a lăsat *convins* atât de starea lui de pierzare, cât și de harul lui Dumnezeu revelat în Isus. El a învățat, este complet convins și acum este în pace. Și acum, pentru el, înseamnă:

„Rămâi în cele ce ai învățat și de care ești pe deplin convins”. (Faptul că pasajul continuă cu referire la decădere nu va face ca aplicarea lui în acest context să pară nepotrivită).

Încercările vrăjmașului de a distra ochiul tânărului credincios (și nu numai al tânărului) de la temelia păcii, precum și înclinația inimii de a căuta această temelie în sine însuși, impun ca credinciosul să învețe și să fie pe deplin convins că temelia păcii și siguranței sale se află în afara lui, în lucrarea lui Dumnezeu. Unde învață el aceasta și cum ajunge la această convingere? Evident, în același mod în care a asimilat ceea ce a învățat până atunci: „Cuvântul propovăduirii” ajunge la urechea lui și depinde de *el* să-L primească cu credință în *inimă*.

Aceasta este și calea pe care Pavel i-o arată lui Timotei, când îi indică *fundamentul* convingerii sale: „Știind *de la cine* ai învățat”. Timotei învățase de la Pavel, iar acesta putea spune: „Știu în cine am crezut”. Tot ce avea, promise direct *de la Dumnezeu*. Apoi, el transmisese cu fidelitate ceea ce primise, iar Timotei învățase de la el.

Dar mai era un alt motiv pentru a rămâne în ceea ce învățase și pentru a se ține de convingerea dobândită. Apostolul îndreaptă atenția copilului său iubit spre Sfânta Scriptură: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare ...” Dacă, pe de o parte, apostolul învățat *de Dumnezeu* fusese învățătorul lui Timotei, pe de altă parte, Scripturile cunoscute de acesta încă din tinerețe erau inspirate *de Dumnezeu*. Prin urmare, ele constituiau o bază la fel de incontestabilă pentru convingerea lui Timotei ca și învățăturile apostolului; ba mai mult, aceste scrieri constituiau chiar *conținutul* învățăturilor sale, după cum spune el însuși: „Nu spun nimic altceva decât ceea ce și profeții și Moise au spus” (Faptele apostolilor 26.22). (Ferice de robul care poate spune cu conștiința curată că toate cuvintele sale își găsesc sprijinul în Cuvântul lui Dumnezeu!) Astfel, învățăturile apostolului și Sfintele Scripturi erau fundamentul convingerii pentru Timotei.

Astăzi avem Cuvântul complet în mâinile noastre, cu *toate* învățăturile și îndrumările pe care Dumnezeu le-a prevăzut pentru noi. El a vorbit din vechime prin profeții Săi, apoi S-a revelat și a vorbit în Fiul, iar astăzi vorbește prin Cuvântul Său. Și așa cum se spunea odinioară, la fel este valabil și astăzi: „Cine are urechi de auzit, să audă!”

Dumnezeu vorbește *tuturor* oamenilor, indiferent de circumstanțele, pozițiile, vârstele și stările sufletești în care se află. El îi cheamă pe oamenii *vrăjmași*: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” și le arată că El a creat baza pentru împăcare și că păcătosul trebuie doar să urmeze invitația „Vino!”, pentru a fi împăcat. Cuvântul le spune celor împăcați cu Dumnezeu: „Vă îndemn, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” [Romani 12.1]. În alte pasaje, El indică fiecărui om locul care i se cuvine: bărbat și femeie, părinți și copii, stăpâni și slujitori, bătrâni și tineri. Dacă Legea de la Sinai determina comportamentul israelitului în relațiile sale cu Dumnezeu și cu semenii săi și ea trebuia să fie un ghid pentru acțiunile și omisiunile sale conform poruncii lui Dumnezeu, în condițiile în care „trebuie” de fier al acestei Legi nu putea oferi inimii omului încăpățânat niciun stimulent pentru ascultare, cu cât mai semnificative sunt atunci îndemnurile Cuvântului, rostite pe baza *îndurărilor* lui Dumnezeu, pentru a-i îndruma pe cei chemați la ascultare să cerceteze „care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită” [Romani 12.2].

Dumnezeu a dat așadar în Cuvântul Său îndrumări pentru *fiecare* cale, a atribuit *fiecărui* om locul său și a stabilit limitele care aparțin acestui loc. De aceea, acum contează doar dacă omul vrea sau nu să recunoască acest loc, aceste îndrumări și limite, adică, dacă vrea sau nu să se supună autorității Celui care a vorbit. Cei „aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, spre ascultare” (1 Petru 1.2) *s-au supus* Cuvântului lui Dumnezeu. Ei și-au curățat sufletele prin ascultarea de adevăr (1 Petru 1.22). Această ascultare de adevăr izvorăște însă din recunoașterea

autorității Celui care vorbește în Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, și aici contează convingerea pe care o avem cu privire la această autoritate.

Necesitatea unei convingeri personale și fundamentate și a cunoașterii bazei acesteia este astfel mărturisită în mod clar în Cuvântul lui Dumnezeu; la fel de clară este și diferența dintre a învăța și a fi convins. În Filipeni 4.9, apostolul scrie: „Ce ați *învățat* și ați *primit* și ați *auzit* și ați *văzut* în mine, pe acestea faceți-le! Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi”. *Învățarea* și *primirea* (a lua în posesie) sunt la fel de diferite ca și a învăța *prin cuvinte* și *fapte*, sau prin *auz* și *vedere*.

Dar dacă este așa, atunci se pune de la sine întrebarea pentru fiecare dintre noi: „Am o astfel de convingere? Și este Cuvântul lui Dumnezeu fundamentul ei?” Înainte de a răspunde la această întrebare, ar fi bine să evaluăm costurile; pentru că se *acționează* în conformitate cu convingerea. Pentru Timotei, în fața răului care *avansa*, era important să *rămână* în ceea ce învățase și de care era convins; să păstreze „modelul de cuvinte sănătoase ... în credința și dragostea care sunt în Hristos Isus” [1 Timotei 1.13]. Aceasta este valabil și astăzi pentru noi, și, în plus, fiecare om este chemat de Dumnezeu „să împodobească în toate învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor” (Tit 2.10). Această învățătură mărturisește despre un Dumnezeu care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoașterea adevărului; ea mărturisește despre Dumnezeu despre care vorbește Ioan 3.16. Cu toții cunoaștem această învățătură, dar o altă întrebare este dacă noi o împodobim. Cu siguranță, învățătura ar pătrunde mai ușor în inimile oamenilor greu accesibile dacă ar fi mai împodobită prin noi. Ce câștig ar fi dacă oamenii ar fi învățați prin *vedere* că nu sunt cuvinte goale cele care le sunt aduse, dacă ar *vedea* că „un duh de putere, de dragoste și de chibzuință” [2 Timotei 1.7] ne stăpânește!

Dar, mai presus de toate, este important pentru noi înșine în ce măsură cunoaștem această învățătură și suntem convinși de ea. Poate că credem că cunoaștem bine dragostea Dumnezeului-Mântuitor față de noi și suntem convinși că suntem subiectul acestei dragoste minunate. Dar să nu uităm că și aici se aplică faptul că convingerea existentă se manifestă în viață și că este scris: „Preaiubiților, dacă așa ne-a iubit Dumnezeu, suntem datori să ne iubim și noi unii pe alții” (1 Ioan 4.11).

Având în vedere numeroasele deficiențe ale credincioșilor, pe baza considerațiilor de până acum, nu ne rămâne decât să concluzionăm că *convingerea* noastră nu este întotdeauna suficientă. Să ne uităm în jur: unde sunt roadele care pot fi considerate *podoabe* ale învățăturii Dumnezeului-Mântuitor al nostru? Nu este greu de observat că astfel de podoabe au devenit rare în zilele noastre. Care este cauza? „Poporul meu piere din lipsă de cunoaștere” (Osea 4.6) nu se poate spune despre noi; mai degrabă s-ar putea spune că pricina unor deficiențe constă într-o suprasaturare. Cunoașterea este prezentă, adesea în măsură excesivă, dar inima rămâne goală, deoarece lipsește convingerea din *inimă* și, astfel, lipsește tocmai ceea ce conferă valoare și conținut cunoașterii sănătoase, ceea ce dă capacitatea de a aduce roade și conduce la prezentarea „Cuvântului vieții” (Filipeni 2.16).

Cu aceasta nu se vrea să se îndrepte ochiul spre *om*, pentru că nimeni nu va aduce roade ocupându-se cu sine însuși. Rezultatul unei astfel de preocupări de sine nu poate fi decât o inimă împovărată și apăsată. Dar, ținând cont de cuvintele mereu valabile ale Domnului nostru: „După roadele lor îi veți cunoaște”, în fața atâtor neajunsuri printre copiii lui Dumnezeu, fiecare ar trebui să se întrebe: „Care este cauza la mine pentru care, în general, se găsește atât de puțină energie, dar atât de multe cuvinte fără putere?” — Rezultatul unei convingeri adevărate, întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu, constă mai mult în fapte decât în cuvinte. Acolo unde se manifestă o astfel de convingere, chiar și cuvântul rostit în slăbiciune are putere, pentru că Dumnezeu *il recunoaște*, și asta este ceea ce contează. Nu putem să ne așteptăm ca din cuvintele omenești, oricât de frumoase ar fi ele, să crească roade pentru eternitate, dar dacă rostim un

cuvânt simplu în puterea Dumnezeului viu, rodul nu va întârzia să apară, pentru că „*Dumnezeu este cel care dă creșterea*”.

Ce a atras inimile vameșilor și păcătoșilor, inimile unor oameni care, la început, aveau cu siguranță o atitudine respingătoare față de Isus? Nu percepția că cuvintele lui Isus erau *realitate*? În spatele cuvintelor Sale se afla El Însuși, răspândind lumină și adevăr, revelând harul lui Dumnezeu, binefăcător și vindecător. În acest fel, Fiul unic a mărturisit despre Tatăl, a făcut cunoscut cine este Dumnezeu. Și mărturia Sa a fost de așa natură încât, la sfârșitul drumului Său, El a putut să spună Tatălui în rugăciune: „Am glorificat Numele Tău pe pământ”. Puterea mărturiei Sale era evidentă: „Toți mărturiseau pentru El și se minunau de cuvintele de har care ieșeau din gura Lui” [Luca 4.22] și „El îi învăța ca având autoritate” [Matei 7.29].

„Cât sunt în lume, sunt lumină a lumii” [Ioan 9.5], a spus Domnul cu ocazia vindecării orbului din naștere. Domnul nu mai este aici, dar ucenicii Lui sunt aici, și acum se spune: „Voi sunteți lumina lumii” [Matei 5.14]. Lumina este o manifestare a puterii. Fără cheltuială de putere, lumina este de neconceput. Dar acolo unde există *cheltuială*, trebuie să existe o *sursă*. Aceste principii naturale conțin învățături pentru noi. Pentru a realiza cuvântul: „Voi sunteți lumina lumii”, este necesară putere. Natura și sursa acesteia reies din cuvântul: „Dumnezeu este lumină” [1 Ioan 1.5], pentru că El este sursa oricărei manifestări de viață și lumină. Nicio altă sursă nu poate răspândi lumina *dumnezeiască*. Oamenii se pot bucura de strălucirea „marilor luminători” și îi pot lauda cu subînțelesul: „Oamenii au devenit egali cu zeii”; dar lumina *dumnezeiască* acționează altfel decât luminile oamenilor. Ea înlătură întunericul din inimile sărmene și întunecate ale oamenilor și îi conduce către o schimbare sfântă, separată „de orice fel de rău”. El cheamă „din întuneric la lumina Sa minunată” [1 Petru 2.9], pentru ca cei chemați să „vestească virtuțile Sale” [1 Petru 2.9], adică să facă cunoscut ceea ce El este. Ei mărturisesc că Dumnezeu este *lumină*, dovedindu-se a fi copii ai luminii în gândire, cuvânt și faptă, pedepsind „lucrările neroditoare ale întunericului” [Efeseni 5.11]. Și mărturisesc că Dumnezeu este *dragoste*, vorbind cu inima recunoscătoare despre bunătatea și dragostea Lui față de oameni celor care nu-L cunosc, încercând să pună în practică cuvântul: „Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și umblați în dragoste, *după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi*” [Efeseni 5.2].

„După cum și Hristos” este standardul pentru toți cei care sunt ai Lui. Dacă Îl cunoaștem, El ne călăuzește să-L urmăm, în măsura în care Îl cunoaștem. Un slujitor vechi și încercat al Domnului scrie odată: „Îl cunoaștem pe Hristos numai în măsura în care trăim prin viața Lui”. Domnului scria odată: „Îl cunoaștem pe Hristos numai în măsura în care trăim prin viața Lui”. Acesta este un cuvânt adevărat, asemănător cu cuvintele: „Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El” [1 Ioan 2.6].

Și acum, în încheiere, să ne reamintim încă o dată că adevărata convingere a unui om se exprimă în mod necesar în modul corespunzător. „Dacă sunt Domn, unde este temerea de Mine?” [Maleahi 1.6], strigă Domnul prin profetul Maleahi către poporul Său pământesc. O mărturisire fără viață, o formă fără putere, o ținare cu tărie de ceea ce s-a primit, de tradiții, fără convingerea *inimii*, acestea sunt lucrurile care caracterizează starea din Laodiceea sau care au ca urmare această stare. Cum judecă Domnul o astfel de stare, arată cuvintele grave: „Te voi vărsa din gura Mea” [Apocalipsa 3.16]. Dar toată inima Lui aparține celor care nu numai că mărturisesc că cred în El și au încredere în El, ci se supun și călăuzirii și disciplinei Cuvântului și Duhului Său cu bunăvoință și teamă, „*cei care tremură la Cuvântul Său*” (Isaia 66.2).